

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu S., so sídlom v B., proti žalovanému V., zastúpenému JUDr. I., advokátom v P., **o zaplatenie 127 673 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28 C 16/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 6. júna 2008 sp. zn. 4 Co 52/2008, 4 Co 82/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 21. januára 2008 č.k. 28 C 16/2006-132 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 127 673 Sk so 6 % úrokom z omeškania od 1. marca 2005 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 48 323,50 Sk, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že zamestnanec žalovaného 16. augusta 2004 motorovým vozidlom žalovaného zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla T., a že žalobca (keďže vozidlo žalovaného nemalo uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) poskytol z poistného garančného fondu poškodenej T. plnenie vo výške 127 673 Sk. Žalobca si preto dôvodne voči žalovanému uplatnil náhradu tohto plnenia podľa § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z.; žalovaným vznesenú námietku premlčania (vzhľadom na dátum dopravnej nehody - 16. augusta 2004 a dátum podania návrhu na súd - 11. júla 2005) a rovnako aj tvrdenie žalovaného o spoluzodpovednosti poškodenej (vzhľadom na jednoznačný výsledok šetrenia v priestupkovom konaní, ktoré prebehlo v spojitosti s dopravnou nehodou) posúdil len ako účelovú námietku, resp. obranu. Výrok o úrokoch z omeškania oprel o ustanovenie § 517 ods. 2 Obč. zák. a výrok o náhrade trov konania o § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudkom zo 6. júna 2008 sp. zn. 4 Co 52/2008, 4 Co 82/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 12 247 Sk na účet zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň zrušil uznesenie Okresného súdu Prešov z 29. februára 2008 č.k. 28 C 16/2006-139 o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.) odôvodnil tým, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dôkazy a tiež správne vec právne posúdil a to aj vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu v spore a vo vzťahu k neopodstatnenosti žalovaným vznesenej námietky premlčania.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok v časti, ktorou potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a rozhodol o trovách konania, ako i rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré videl v tom, že neúspešne navrhoval, aby súd v rámci dokazovania skúmal aj mieru zavinenia vodičky T., ktorá utrpela škodu, a tvrdil, že neskúmaním miery zavinenia tejto vodičky, resp. nevykonaním navrhovaných dôkazov bolo porušené právo podľa § 120 ods. 1 a § 153 ods. 1 O.s.p. Ďalej mal za to, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd nesprávne právne vec posúdili, pretože na daný prípad neaplikovali správne ustanovenie zákona č. 381/2001 Z.z. (namietajúc, že nárok žalobcu vzhľadom na možnosť náhrady škody z poistnej zmluvy týkajúcej sa prívesu žalovaného, keď ku škode došlo zrážkou práve s prívesom, nie je dôvodný).

Žalobca vo vyjadrení navrhol dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Uviedol, že škoda bola spôsobená prevádzkou jazdnej súpravy (ťahač + náves) a zavinená nesprávnou jazdou vodiča tohto ťahača, pričom má pôvod v prevádzke ťahacieho vozidla (motorového vozidla poháňaného motorickou silou), nakoľko ťahač určoval smer a ťažnú (motorickú) silu návesu, ktorý bol k ťahaciemu vozidlu riadne pripojený a na ťahači celkom závislý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným

prostriedkom, pretože právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu možno napadnúť dovolaním len vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok. Ak dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Žalovaným napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z uvedených rozsudkov, pretože ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom rozsudku (výroku) nevyslovil prípustnosť dovolania, a napadnutému rozsudku odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu (od právneho názoru ktorého sa odvolací súd preto ani nemal možnosť odchýliť).

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ani nevyšli najavo v dovolacom konaní.

S prihliadnutím na obsah dovolania odvolací súd osobitne skúmal, či postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konania (žalovaného) pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K tejto vade malo dôjsť tým, že odvolací súd, resp. aj súd

prvého stupňa nevykonaním žalovaným navrhnuté dôkazy zamerané na skúmanie miery zavinenia vodičky T..

O procesnú vadu v zmysle citovaného ustanovenia, spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, napr. predniesť svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Zo spisu nevyplýva, že by dovolateľovi bolo odňaté niektoré z týchto, resp. ďalších procesných práv. Nevykonaním navrhnutého dôkazu súd však žiadne procesné právo dovolateľa neporušil, keďže nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, ako to vyplýva z ustálenej súdnej praxe (porovnaj napr. R 37/1993, R 125/1999). Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané pre zistenie skutkového stavu, na základe ktorého potom rozhodne o veci samej, patrí totiž výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1, § 153 ods. 1 O.s.p.). Ak niektorý dôkaz súd nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávne hodnotenie dôkazov, nejde o dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Neprípustnosť takéhoto dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 druhá veta O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov preto v žiadnom prípade nezakladá vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako iná vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto hľadiska nezaoberal), ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad ale v danej veci nejde. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorú nesprávnosť dovolaním žalovaný namieta.

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu aj v časti o trovách odvolacieho konania, treba uviesť, že dovolanie smeruje v tejto časti proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má však povahu uznesenia a túto povahu nestráca, hoci rozhodnutie o trovách s rozhodnutím o veci súvisí a je v ňom zahrnuté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 237 a § 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci (proti rozhodnutiu o trovách odvolacieho konania) neprichádza do úvahy; nejde tu o uznesenie, ktoré je uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p., a ani o niektoré z potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p., a podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide - okrem iného - o uznesenie o trovách konania (dovolanie proti takémuto uzneseniu je teda podľa citovaného ustanovenia vždy vylúčené). Keďže vo vzťahu k tomuto výroku existencia vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšla najavo, nie je dovolanie proti tomuto výroku prípustné ani podľa tohto ustanovenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z 21. januára 2008 č.k. 28 C 16/2006-132, a rozhodol o trovách odvolacieho konania, v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd však žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal,

pretože v dovolacom konaní žiadnu náhradu trov konania si neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.), keď trovy konania mu zjavne ani nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková